

TESSA COLLINS

**De
bloemen
dochters**

Vertaling Jeannet Dekker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin
Oorspronkelijke titel: *Die Blumentöchter*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: BüroSüd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1525 5
ISBN 978 94 027 7179 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk augustus 2024

Originele uitgave verschenen bij Ullstein Taschenbuch Verlag.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

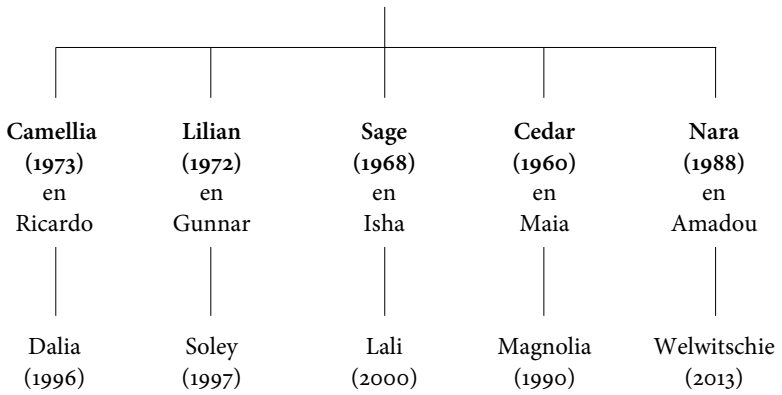
Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Stamboom

Rose (1938) en
Albert Carter (1937)

‘Bloemen zijn de mooiste woorden van de natuur.’

Johann Wolfgang von Goethe

Proloog

Cornwall

Rose knipperde tegen de verblindende zon. De hele ochtend had het onophoudelijk gemiezerd, waardoor er een vochtige sluier over het landschap had gelegen, maar prompt op het tijdstip van de middagthee had het weer eindelijk medelijden getoond. De grauwe, bewolkte augustushemel had plaatsgemaakt voor een onbewolkt blauw, dat de bloemenpracht van de kwekerij van Blooming Hall liet stralen.

Lilian en Nara, haar oudste en jongste dochter, hadden zich de hele morgen in de keuken verschanst om hun moeder Rose ter gelegenheid van haar vijfentachtigste verjaardag een verrukkelijk feestmaal te kunnen voorschotelen. Het malse lamsvlees met dampende worteltjes en spruitjes hadden ze in de salon van het oude landhuis gegeten, daarna hadden ze op het terras plaatsgenomen. De maaltijd had in een vijfsterrenrestaurant niet misstaan.

Lilian had vanwege de feestelijke aanleiding het witte tafellaken van Alberts moeder uit de kast gehaald. De rand van het stevige linnen was versierd met uiterst fijn borduurwerk. Het elegante tafelkleed was nog ouder dan Rose zelf, en wie weet hoeveel verjaardagen haar nog

waren gegund. Je moest feesten vieren wanneer ze zich aandienen, zeker op haar leeftijd.

Weemoed welde in Rose op, want dit was de eerste verjaardag zonder haar geliefde man Albert. Wekenlang had ze opgezien tegen het wakker worden op deze dag. Ze had zich voorgesteld hoe het zou zijn als hij haar geen verjaardagsontbijt op bed bracht, zoals hij tientallen jaren had gedaan, en hoe het zou voelen om voor het eerst de dag zonder zijn tedere omhelzing te moeten beginnen. Ze miste Albert heel erg. Elke dag, elk uur, elke minuut, elke seconde.

Rose wist dat ze zich gelukkig mocht prijzen dat ze al zo lang geleden de man van haar dromen had leren kennen en zoveel jaar van hem had kunnen houden. En ze wist dat ze iets had mogen meemaken wat veel mensen in hun hele leven niet zouden ervaren. Daarom was het des te pijnlijker geweest toen hij onverwacht was overleden. Ze waren 's avonds tegelijk naar bed gegaan, en hij had haar zoals elke avond in de afgelopen zestig jaar een zoen op haar lippen gegeven. 'Slaap lekker, mijn prachtige Rose.' Dat waren zijn laatste woorden tegen haar geweest.

Op een bepaald moment tijdens de nachtelijke uren daarna was zijn hart opgehouden met kloppen. Albert was vredig in zijn slaap gestorven. Met een wakkere geest, die hem tot aan het einde bijzonder had gemaakt. Zonder pijn, zonder eindeloos lijden. Toch was Rose ontroostbaar geweest toen ze de volgende ochtend had ontdekt dat Albert haar voor altijd had verlaten. Ze had zich afgevraagd hoe het nu verder moest met haar leven, dat altijd in het teken had gestaan van onvoorwaardelijk vertrouwen en heerlijke momenten met haar echtgenoot. Het leek een eeuwigheid te hebben geduurd voordat ze weer enigszins rust had gevonden.

Nadenkend liet ze haar blik over het terras gaan. In de tijd na Alberts dood was ze door haar familie opgevangen. Ze waren er allemaal voor haar geweest, haar kinderen en kleinkinderen hadden zich tot het uiterste ingespannen om Rose weer iets van haar levensvreug-

de terug te geven. Ze hadden voor haar gekookt en haar overgehaald om uitstapjes met hen te ondernemen, hoewel Rose daar helemaal geen zin in had gehad. Achteraf was ze altijd blij dat ze toch was meegegaan, want het waren telkens kleine stapjes terug naar het leven geweest. Haar kleindochter Soley had een liedje voor haar geschreven en haar andere kleindochter Dalia had zelfs de vroegere taak van Albert overgenomen en haar een vorstelijk ontbijt op bed gebracht.

Nu Rose erop terugkeek, was ze erg dankbaar. Tijdens haar jeugd had ze het niet altijd gemakkelijk gehad. Ze had moeten vechten, tegenslagen moeten overwinnen en meerdere keren opnieuw moeten beginnen. Pas toen ze Albert had leren kennen, had haar leven plotsklaps een andere wending genomen, ten goede, en ze hadden het geluk dat ze samen vijf geweldige kinderen hadden gekregen.

Bij de gedachte aan haar overleden dochter Camellia moest Rose een traantje uit haar ooghoek wegpinken. Geen kind hoorde eerder te gaan dan de ouders, maar ze hadden die tragedie niet kunnen voorkomen. Hoewel haar dochter al achtentwintig jaar geleden was gestorven, had het verdriet over dat vreselijke verlies zich diep in haar hart verankerd.

‘En, *granny*, hoe smaakt je verjaardagstaart?’ vroeg Dalia haar met een knipoog.

Rose dwong zichzelf tot een glimlach. ‘Heerlijk. Je kunt erg goed bakken.’

‘Dank je, dat is fijn om te horen,’ zei Dalia, die haar gesprek voortzette met haar jongste nichtje, de elfjarige Welwitschie, de dochter van Nara.

‘*Mum*, wil je nog een kopje thee?’ Lilian stond met de theepot van wit porselein in haar hand en keek haar vragend aan.

Rose keek op. ‘Als het er niet te vroeg voor is, heb ik liever cider.’

Haar oudste zoon Cedar, die vlak naast haar zat, schonk zijn zus een brede grijns. ‘Mum wordt maar één keer vijfentachtig. Thee kan ze elke dag nog drinken.’

Lilian rolde met haar ogen en riep over haar schouder in de richting van de terrasdeur: ‘Gunnar, kun je twee flessen cider meenemen?’

In het hart van het huis klonk een onduidelijk gemompel.

‘Dat moet ja betekenen,’ legde Lilian lachend uit. Ze ging weer naast haar dochter Soley zitten.

Rose keek nadenkend naar haar kleindochter met haar lichtblonde haar en bleke teint. Soley had ongewoon jong succes als zangeres gehad, en hoewel Rose niet veel verstand had van muziek, hoorde ze wel hoe magisch de stem van haar kleindochter was. Vandaag maakte ze, terwijl ze met haar moeder zat te praten, een nerveuze en afgeleide indruk.

Rose had het gevoel dat Soley, net als haar nichtjes Dalia en Lali, haar eigenlijke doel, het juiste pad in het leven, nog niet had gevonden. In tegenstelling tot Magnolia, die precies leek te weten wat belangrijk was, maakten deze drie kleindochters een onzekere, vertwijfelde en zoekende indruk.

Terwijl Rose haar blik liet afdwalen over het uitgestrekte perceel met de schier eindeloze bloembedden, de bloemenvelden, de felgroene gazons en de bont bloeiende tuin, begon ze steeds meer te piekeren. Was het soms haar schuld dat deze jonge vrouwen het grote geluk nog niet hadden gevonden? Natuurlijk, Soley genoot van de roem, de aandacht en de voorrechten die haar als ‘ster’ ten deel vielen. Wie zou dat op zo’n jonge leeftijd niet fijn vinden? En Dalia stortte zich met hart en ziel op de nieuwe reclamecampagne voor de kwekerij. Lali kon uren opgaan in de kruiden en geneeskrachtige planten die op Blooming Hall werden verbouwd en verkocht. Rose had haar vaak gadegeslagen wanneer ze tussen de bloembedden en de kassen rondwaalde. En toch leken ze alle drie nog naar iets te zoeken. Keer op keer meende Rose tijdens gesprekken met de jonge vrouwen een zekere verborgen ontevredenheid te bespeuren. Ze wilde hen zo graag helpen om hun weg in het leven te vinden.

Ze keek naar Maia, de vrouw van Cedar. Die had gisteravond, toen

ze met z'n allen een rondje over de uitgestrekte landerijen hadden gelopen, zo'n gekwetste en onzekere indruk gemaakt. En dat terwijl haar dochter Magnolia zo zelfverzekerd overkwam. Wat zou Albert hebben gezegd als hij de afgelopen dagen met zijn familie had kunnen doorbrengen? Rose perste haar lippen open. Ze wist maar al te goed wat hij haar zou hebben aangeraden, namelijk dat wat hij zo vaak had gezegd: dat ze eindelijk met al dat geheimzinnige gedoe moest ophouden. Albert had een enorme hekel gehad aan leugens, misleiding en bedrog. Zeker binnen de familie had hij openheid en transparantie altijd heel erg belangrijk gevonden.

Maar was Rose echt een leugenaarster? Ze deed heel even haar ogen dicht, overvallen door herinneringen. Al die jaren had ze haar familie alleen maar willen beschermen. Haar kinderen, haar schoonkinderen en haar kleindochters. Ze had heel veel verzwegen om haar dierbaren leed te besparen, maar haar bedoelingen waren altijd goed geweest. In veel gevallen was de waarheid niet altijd de beste oplossing, want die moesten mensen ook kunnen verdragen en aanvaarden. Rose had niet gelogen en ook niet bedrogen. Nooit. Zeker tegenover Albert was ze altijd eerlijk geweest. Haar echtgenoot had als enige alles van haar geweten. Tussen hen waren er geen geheimen geweest, tot aan de allerlaatste dag niet.

‘Mum, is het vandaag geen heerlijke dag?’

Ze deed haar ogen open. Nara keek haar opgewekt aan.

‘Het is een prachtige dag, Nara. Jullie hebben mijn verjaardag heel bijzonder gemaakt en ik wil jullie daar allemaal heel hartelijk voor bedanken.’ Ze schraapte haar keel toen ze merkte dat ook de anderen waren opgehouden met praten en haar allemaal aankeken. ‘Nu jullie toch zitten te luisteren, wil ik graag zeggen dat ik blij ben dat jullie er allemaal zijn.’ Rose keek Cedar aan. ‘En ik kan het heel erg waarderen dat jullie helemaal uit Californië hiernaartoe zijn gekomen.’ Ze wees met haar rechterhand naar de hemel. ‘Ik weet zeker dat Albert ons vanaf daar kan zien. En hij heeft ons vanmiddag het mooiste weer

gegeven dat Cornwall te bieden heeft. Dat is vast zijn manier om me te feliciteren.’ Rose glimlachte. ‘Ik mis hem elke dag, maar ik ben blij dat jullie er vandaag voor me zijn.’ Ze hield het glas cider omhoog dat Gunnar voor haar had neergezet, en haar familieleden proostten met haar mee.

‘Op jou, mum!’

‘Op de beste granny van de hele wereld!’

‘Op jou, oma!’

Op dat moment voelde Rose alleen maar een erg diepe dankbaarheid. Haar familie was gezond en haar kleindochters waren bezig om hun weg in het leven te vinden. En ze woonde ook nog eens in een echt paradijs.

Rose hield van haar kwekerij, ze hield van Blooming Hall en van het oude landhuis. Haar hele leven lang had ze datgene mogen doen waaraan ze de meeste vreugde ontleende. Nieuwe planten kweken, kostbare gewassen beschermen en verzorgen; al die taken die met de kwekerij samenhangen maakten haar innig tevreden. Ze had haar plek gevonden. Tot aan de dag van vandaag.

Peinzend keek ze naar het bloembed waar ze de bloemen voor haar familie had aangeplant. Kruiden, bloemen, bomen en planten in alle soorten en maten hadden haar altijd op zelfs de moeilijkste momenten troost geboden. Hun betoverende geuren en hun rustige uitstraling waren al sinds haar vroegste jeugd haar metgezellen. Zij en bloemen vormden een prachtige twee-eenheid.

‘Granny, je wilde toch nog samen met mij bloemen voor school uitzoeken?’ Welwitschie leunde over de tafel heen en keek haar vragend aan.

‘Niet vandaag, schat,’ wees Nara haar dochter terecht. ‘Vandaag is het oma’s speciale dag.’

‘Dat is niet erg, Nara.’ Rose knikte naar haar jongste kleinkind. ‘Wat zeg je ervan als we later samen met Lali en Soley gaan kijken welke bloemen het beste bij jullie feest passen?’

‘Dan ga ik ook mee,’ kondigde Dalia aan. ‘Ik moet immers nog een reclamebord voor het feest ontwerpen.’

Rose knikte. ‘Dat is goed.’

‘Wordt dat niet te veel voor je, mum?’ Lilian trok een bezorgd gezicht.

‘Ik ben nog niet dood,’ merkte Rose droogjes op.

Lilian slaakte een zucht. ‘Goed, als je het zo zegt.’

Rose knikte om haar woorden kracht bij te zetten. ‘En ik meen het!’ Ze knipoogde in de richting van Welwitschie. ‘Later,’ fluisterde ze samenzweerderig.

Terwijl de gesprekken om haar heen verdergingen, verzonk Rose weer in gedachten. Hoeveel tijd zou ze nog hebben? Bij Albert had ze gezien hoe plotseling het voorbij kon zijn. Het ene moment had ze met hem nog besproken wat ze het volgende seizoen zouden aanplanten, maar een dag later was hij er niet meer geweest.

Hou toch eindelijk eens op met dat geheimzinnige gedoe, meende ze Alberts stem te horen zeggen. Had hij misschien gelijk? Rose bekeek haar familieleden zo onopvallend mogelijk. Lilian en Gunnar, die al jaren meewerkten op de kwekerij en het bedrijf draaiend hielden, en hun dochter Soley, die met haar stem de harten van zoveel mensen had veroverd. De temperamentvolle Dalia, die Rose en Albert na de dood van Camellia als hun eigen dochter hadden opgevoed. De verlegen Lali, die na al die jaren nog altijd moeite had met het gemis van haar moeder, ook al hield haar vader Sage meer van haar dan van wie dan ook. Rose keek naar haar zoon Cedar, die net met Maia zat te praten. Vlak bij hen zat hun dochter Magnolia, die in een gesprek met Nara was verwickeld, terwijl Rose’ jongste schat, Welwitschie, haar zonnetje, zoals ze de kleine meid graag noemde, met een heel geconcentreerd gezicht aan een geduldspelletje bezig was.

Rose hield van hen allemaal, van hun goede en minder goede kanten, van hun sterke punten en hun zwakheden. Ze verschilden net zoveel van elkaar als de bloemen van de verschillende plantensoorten

die hier werden gekweekt. Niet alleen qua uiterlijk, ook qua karakter. Rose hield van al die verschillen. Ieder was op een andere manier een verrijking. Ze waren het niet altijd met elkaar eens, maar waren juist niet al die verschillende opvattingen, die andere kijk op de dingen, de ware rijkdom van het leven?

Ze beseftte dat ze haar ideeën al een hele tijd niet meer met haar dierbaren had gedeeld. Waarom had ze niet al lang open kaart gespeeld? Met Albert aan haar zijde was dat veel gemakkelijker geweest. Wilde ze echt al haar geheimen mee het graf in nemen? Wie had daar iets aan? Rose voelde zich innerlijk verscheurd. Zulke gedachten pasten niet bij een dag als vandaag, en het zat haar een beetje dwars dat ze juist op haar verjaardag door een slecht geweten werd geplaagd.

‘Wat kijk je peinzend, mum,’ merkte Nara op. ‘Denk je soms aan *dad*?’

Rose aarzelde. Nerveus streek ze met haar tong over haar onderlip. Was nu misschien het juiste moment aangebroken? Ze waren hier allemaal bij elkaar, en het zou gemakkelijker zijn dan haar kinderen en kleinkinderen een voor een voor een persoonlijk gesprek uit te nodigen en de geheimen te delen die ze al zo’n tijd met zich meedroeg. Hoe zou haar familie reageren? Was het misschien te laat voor de hele waarheid?

Rose slikte.

‘Mum?’ Ook Lilian leek een beetje bezorgd. ‘Wat is er met je?’

Nu. Of nooit. Of wanneer dan ook. Rose knikte bedachtzaam. ‘Ja, het is... Ik moest net aan Albert denken.’

Nara legde een hand op haar onderarm en kneep er even zacht in. ‘Ach, mum. Hij is altijd bij ons.’ Ze legde haar vrije hand op haar hart. ‘Hier.’

Rose knikte weer. ‘Daar heb je gelijk in, schat.’ Wat was ze toch een zielige lafaard! ‘Er is geen enkele reden om op zo’n mooie dag als deze droevig te zijn.’ Ze dwong zichzelf tot een glimlach.

‘Je hebt erg veel van dad gehouden.’ Ook Lilian raakte licht Rose’

schouder aan. ‘Een heel leven met z’n tweeën, dat kun je niet zomaar achter je laten.’

Weer kreeg Rose last van haar slechte geweten, juist omdat ze Albert aanvoerde als reden om niet over het verleden te hoeven praten. ‘Het gaat wel weer,’ zei ze met verstikte stem.

Ze had veel te lang gewacht en besepte dat het haar niet zou lukken om aan haar kinderen te onthullen wat ze al die jaren voor hen verborgen had gehouden. Ze moest een andere manier vinden om hun dat duidelijk te maken. Ach, was Albert er nog maar! Hij had wel raad geweten. Maar Rose had zijn waarschuwingen veel te lang genegeerd, ze had veel te lang verdrongen dat ze niet onsterfelijk was. En nu zat ze hier met degenen van wie ze het allermeeeste hield en kon ze het niet over haar hart verkrijgen om eerlijk te zijn. Eerlijk tegenover haarzelf en eerlijk tegenover haar dierbaren. Ze moest een oplossing zien te vinden. Niet vandaag en niet morgen, maar misschien volgende week, of de week daarna, of...

1

Een halfjaar later

‘Ik kan het nog steeds niet geloven.’ Mevrouw Cones schudde haar hoofd. ‘Ik kende Rose al...’ Ze hield haar hoofd schuin en dacht na. ‘Al een jaar of vijftig? Sinds ik in St. Ives woon. Ja, dat moet vijftig jaar zijn. Ik weet nog heel goed dat je oma contact met me opnam om te vragen of ik mijn bloemen van haar en Albert wilde betrekken.’ Ze zuchtte. ‘Ach, het lijkt wel alsof dat gisteren was, en toch...’

Dalia kon zich niet eens voorstellen hoe dat aanvoelde. Vijftig jaar. Een halve eeuw. Nu ze besepte dat ze het de rest van haar leven zonder haar granny moest zien te rooien, kostte het haar moeite om haar tranen in te houden. ‘Granny was... de hartelijkste vrouw die ik ooit heb gekend.’ Ze snikte.

Greta Cones keek haar vol medeleven aan. ‘Twee weken geleden zag ik haar nog in de Three Horses, toen hebben we nog een babbeltje gemaakt. Over die verdraaide mist die al weken in Cornwall hangt, en over het volgende plantseizoen.’ Ze veegde haar ogen af. ‘Ik ga haar heel erg missen.’

‘Ik ook,’ gaf Dalia weemoedig toe. Haar grootmoeder was een week geleden overleden, maar ze kon zich nog steeds niet voorstellen hoe

ze zonder haar geliefde granny verder moest. Eerst *grandpa* en nu, niet eens zoveel later, ook haar oma. Het middelpunt van haar leven was in heel korte tijd volledig verdwenen. Ze had zich nooit zo leeg gevoeld en zo weinig hoop gehad.

‘Het was in elk geval een mooie dood, als je dat zo mag zeggen,’ ging Greta Cones verder. ‘Een middagdutje doen en niet meer wakker worden. Beter kun je je niet wensen. Dat is natuurlijk geen troost, maar...’

Dalia knikte. Ze was dankbaar dat granny zo vredig was heengegaan. Hoeveel grootouders van vriendinnen en kennissen sleten niet hun laatste dagen in een verpleeghuis? Het was een droevig bestaan, velen wisten niet eens meer welke dag het was of herkenden hun eigen familie niet meer.

Granny had daarentegen tot het einde in haar eigen huis kunnen wonen. Tot op de allerlaatste dag had ze een wandeling langs de kweekbedden gemaakt, aan Lilian en Gunnar gevraagd hoe het met de bestellingen stond en bij Nara geïnformeerd wat er nieuw werd aangeplant. Ze had haar eigen, persoonlijke deel van de tuin, waar ze de bloemen voor haar kinderen en kleinkinderen had geplant, verzorgd en onderhouden, ze had genoten van de kleurenpracht en de heerlijke geuren. Dalia wist dat planten alles voor haar oma waren geweest. Liefde verlicht je hart, maar bloemen verlichten je leven, had granny altijd graag gezegd.

Nu deze geliefde vrouw er niet meer was, had Dalia bijna het gevoel dat haar hart aan stukken werd gescheurd. Ze zou nooit meer de heerlijke zelfgebakken scones van haar oma kunnen proeven, ze zou nooit meer samen met haar in de salon of op het terras kunnen genieten van hun geliefde *Cornish cream tea*.

‘Ze blijft op je passen,’ probeerde Greta Cones haar te troosten. ‘Familie was voor Rose het allerbelangrijkste. Jullie waren haar leven, haar grote vreugde. Haar geluk.’

Dalia kreeg een brok in haar keel. ‘Ze was de beste,’ bracht ze moeizaam uit.

Mevrouw Cones nam weer plaats achter de toonbank van haar bloemenwinkel en pakte de stapel ontwerpen die Dalia had afgedrukt en meegebracht. De oude dame moest niet veel van internet en digitale zaken hebben.

‘Dit ziet er erg mooi uit, Dalia.’ Lachend streek mevrouw Cones met haar wijsvinger over de bovenste afdruk. ‘Ik heb er zelf helemaal geen verstand van, maar volgens mijn zoon moet ik me er eindelijk maar eens in verdiepen.’

‘Je zoon heeft gelijk. Elk bedrijf moet tegenwoordig op internet aanwezig zijn.’

Mevrouw Cones slaakte een zucht. ‘Een groot deel van mijn klanten is net zo oud als ik. Die weten welke kwaliteit ze hier kunnen krijgen. Ik weet niet goed wat ik eraan heb om dit soort nieuwigheden te gaan gebruiken.’

Dalia moest even ingehouden lachen. ‘Dat soort nieuwigheden, zoals jij ze noemt, kan je heel wat nieuwe klanten opleveren. Jongelui bijvoorbeeld, die ook belangstelling voor bloemen hebben.’

Greta Cones bladerde door de ontwerpen. ‘Dit bevat me heel goed. De website wordt erg mooi. En kwaad kan het zeker niet.’

‘Zeker niet,’ zei Dalia vol overtuiging.

‘Goed, dan doen we het zo.’

Nadat ze alles hadden besproken, zei Dalia de oude dame gedag en liep ze de bloemenwinkel uit.

Buiten op straat liet ze Nara met een berichtje weten dat ze klaar was. Ze waren samen naar St. Ives gereden, het bekende kunstenaarsstadje met zijn vele galeries en pottenbakkerijen aan de noordkust van Cornwall, aan de Atlantische Oceaan. Nara moest nog drie palmen bezorgen en Dalia had van de gelegenheid gebruikgemaakt om het eindelijk met mevrouw Cones over een nieuwe website te hebben. Ze hadden afgesproken dat ze, eenmaal klaar, elkaar weer zouden treffen op Porthminster Beach.

Toen Dalia het strand op liep, zag ze haar tante al van veraf staan.

De dikke mist die vanmorgen nog boven het land had gehangen trok eindelijk een beetje op. Hier en daar waren boven de kolkende zee stukken blauwe hemel te zien. Het was vloed, hoge golven rolden over het zand en de schuimkoppen stonden op het water.

Nara keek Dalia onderzoekend aan. 'En, is het gelukt?'

'Mevrouw Cones heeft besloten om dit soort nieuwigheden een kans te geven.' Dalia lachte flauwtjes.

'Dit soort nieuwigheden?' Nara schudde haar hoofd. 'Websites zijn al lang standaard.'

'Nou ja, ze is al over de zeventig.'

Nara stak haar arm door die van Dalia. 'Kom, laten we nog een stukje wandelen. Op de kwekerij ligt het nodige werk op me te wachten, dus ik wil eerst nog even van de zee en het zout in mijn neus genieten.'

Dalia onderdrukte een giechel. 'Zee en zout? Het is eerder mist en zand in je ogen.'

'Ach, kom, geniet toch liever van het weer van Cornwall.'

Dalia ademde diep in. 'Granny hield zo van deze mist. Ze vond altijd dat die het landschap zo'n mysterieuze uitstraling gaf.'

'En grandpa had er een enorme hekel aan,' vulde Nara aan, terwijl ze samen over het verlaten strand liepen, knipperend tegen de wind die hun ogen liet tranen. 'Hoewel hij een echte Cornwaller was. Gek, hè?'

Dalia haalde haar schouders op. 'Grandpa hield van de zon, maar granny vond het bij vijftwintig graden al te warm. Dat snap ik dus niet. Van mij mag het 's zomers best boven de dertig zijn.'

'Ze waren zo verschillend,' zei Nara nadenkend, en ze bleef staan. 'En toch was het overduidelijk dat ze zoveel van elkaar hielden. Dat ze zich zo met elkaar verbonden voelden. Twee helften van één geheel. Er viel zelden een kwaad woorden tussen die twee.'

'Weet je nog dat granny haar been had gebroken? Toen ze de fruitbomen wilde snoeien en van de ladder viel.'

‘Ja, dat weet ik nog. Dat is minstens tien jaar terug.’

Dalia knikte. ‘Ik zat nog op school. Het lijkt een eeuwigheid geleden. Grandpa heeft haar wekenlang naar boven gedragen omdat hij niet wilde dat ze in haar eentje beneden sliep.’

‘En granny mopperde steeds dat hij aan zijn leeftijd moest denken en geen tiener meer was.’ Nara giechelde. ‘Dat was zo’n mooi gezicht.’

Dalia moest ook lachen bij de herinnering aan het gefoeter van haar granny. ‘Ze vormden samen zo’n fraai stel.’

‘Een gelukkig echtpaar,’ zei Nara zacht.

Toen Dalia haar kant op keek, zag ze de tranen in Nara’s ogen. Ze pakte de hand van haar tante vast en kneep er even in.

‘Ik vraag me af of wij dat ooit nog mogen meemaken,’ zei Dalia, met haar blik op de zee gericht. De wind geselde het zand met al zijn kracht en er spatten een paar druppeltjes in haar gezicht. Het gebulder en geraas van de oceaan overstemden alles.

‘Ik beslist niet,’ verklaarde Nara op sombere toon.

Dalia streelde haar over haar arm. ‘Ook jij verdient geluk. Juist jij!’

‘Ach, kom, ik ben te oud,’ wierp Nara tegen. Ze haalde een zakdoekje uit de zak van haar jas en veegde haar ogen af.

‘Te oud.’ Dalia perste misprijzend haar lippen opeen. ‘Die paar jaar.’

Nara maakte een afwijzend gebaar. ‘Ik heb Welwitschie. En zij schenkt me al het geluk dat ik me kan wensen.’

‘Dat is waar,’ beaamde Dalia. ‘Welwitschie is de liefste en leukste dochter die je je maar kunt wensen.’ Het tengere meisje met haar lange kroezende krullen was minstens zo knap als haar moeder. En net zo intelligent.

‘Wat zeg je ervan, lieverd? Heb je trek in een Cornish cream tea?’ Nara pakte Dalia’s hand vast en keek haar vragend aan.

‘Dat heb ik altijd.’